

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/66/2023
Identifikačné číslo spisu:	4115011097
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4115011097.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Dušana Krč-Šeberu na verejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2024 v Bratislave, v trestnej veci obvineného MUDr. G. H. X. H. K. K. F. V. C. pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom do 30. septembra 2012, o dovolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 22. novembra 2022, sp. zn. 1To/82/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd I. stupňa“) z 1. apríla 2022, sp. zn. 5T/121/2015, bol obvinený MUDr. G. H. (ďalej len „obvinený“) podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátorka“), podanej na súd I. stupňa 3. novembra 2015 pod č. 3Pv 453/12/4403, pre skutky v bodoch 1/ a 2/ obžaloby právne kvalifikovaných ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom do 30. septembra 2012, ktoré mal spáchať tak, že:

1/ ako konateľ spoločnosti, podnikajúcej pod obchodným názvom H. - G., s.r.o., so sídlom K. XX, B., registrovaný ako platca DPH s úmyslom vylákať od príslušného správcu dane vyplatenie neoprávneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, v presnejšie nezistenom dni v jesenných mesiacoch roku 2007 v obci X. sa dohodol s Y. W., ako s fyzickou osobou, že od neho kúpi nehnuteľnosť, nachádzajúcu sa v obci Č., zapísanú na LV č. XXX za 250.000 Sk, ktoré mu po dohode aj hneď vyplatil bez podpísania kúpnej zmluvy, v septembri 2009 obvinený prostredníctvom ďalšej osoby zariadil prítomnosť Y. W. na notárskom úrade JUDr. C. W. v B., kde Y. W. bola predložená na podpis kúpna zmluva z 20. septembra 2009, ktorou predával svoje nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v obci Č. spoločnosti H., s.r.o. za 200.000 EUR, pričom podpis na zmluve bol notársky osvedčený 29. septembra 2009, Y. W. žiadne ďalšie peniaze vyplatené neboli a ani ich nežiadal, pretože za nehnuteľnosti už prijal

od obvineného 250.000 Sk, potom obvinený 12. októbra 2009 v Nitre ako konateľ spoločnosti H. - G., s.r.o. fiktívnou zmluvou predstieral, že kúpil tieto nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v katastrálnom území Č.L. od nastrčenej spoločnosti H., s.r.o. B. za kúpnu cenu 331.940 EUR (z toho 19 % DPH 52.998,82 EUR), podpis na kúpnej zmluve bol notársky osvedčený 20. októbra 2009, hoci konateľ spoločnosti H., s.r.o. o týchto nehnuteľnostiach nič nevie, predávajúcemu Y. W. za predaj nehnuteľnosti nikdy nič neplatil a od obvineného kúpnu cenu vo výške 331.940 EUR nikdy neprijal, faktúru č. XXXXXXXXXX z 12. októbra 2009 na sumu 331.940 EUR ani nikdy nevystavil, obvinený v skutočnosti kúpnu cenu spoločnosti H., s.r.o. nikdy nezaplatil, napriek tomu daňovým priznaním na DPH z 20. novembra 2009, podaným na Daňový úrad 20. novembra 2009 za spoločnosť H. - G., s.r.o. uplatnil nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie október 2009 vo výške 52.982,87 EUR z tejto faktúry, ktorý mu aj bol vyplatený, hoci naň nemal nárok, pretože zdaniteľné plnenie nikdy neprebehlo, čím skrátil štátny rozpočet o 52.982,87 EUR,

2/ ako konateľ spoločnosti, podnikajúcej pod obchodným názvom H. - G., s.r.o., so sídlom K. XX, B., registrovaný ako platca DPH, s úmyslom vylákať od príslušného správcu dane vyplatenie neoprávneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, v presnejšie nezistených dňoch v júni roku 2009 v obci L. prostredníctvom osoby, ktorá pre neho pracovala, dohodol

- s I. R.G. a W. S., ako s fyzickými osobami, že od nich kúpi nehnuteľnosť, nachádzajúcu sa v katastrálnom území L., zapísanú na LV č. XXXX za 66.387,84 EUR (2.000.000 Sk), obvinený prostredníctvom osoby, ktorá pre neho pracovala, zariadil ich prítomnosť na notárskom úrade JUDr. C. W. v B., kde I. R. a W. S. bola predložená na podpis kúpna zmluva zo 16. mája 2009, ktorou predávajú svoje nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX spoločnosti H., s.r.o. za 66.387,84 EUR (2.000.000 Sk), pričom podpisy na zmluve boli notársky osvedčené 17. júna 2009 a bola im aj vyplatená celá kúpna cena,

- so Z. X.É., ako s fyzickou osobou, že od neho kúpi nehnuteľnosť, nachádzajúcu sa v katastrálnom území L., zapísanú na LV č. XXXX za 2.000 EUR (60.252 Sk), obvinený prostredníctvom osoby, ktorá pre neho pracovala, zariadil jeho prítomnosť na notárskom úrade JUDr. C. W. v B., kde Z. X. bol predložený na podpis kúpna zmluva z 23. júna 2009, ktorou predáva svoje nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX spoločnosti H., s.r.o. za 2.000 EUR (60.252 Sk), pričom podpis na zmluve bol notársky osvedčený 23. júna 2009 a bola mu aj vyplatená celá kúpna cena,

- s G. U. a U. W., ako s fyzickými osobami, že od nich kúpi nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v katastrálnom území L., zapísanú na LV č. XXXX za 39.832,71 EUR (1.200.000 Sk), obvinený prostredníctvom osoby, ktorá pre neho pracovala, zariadil ich prítomnosť na notárskom úrade JUDr. C. W. v B., kde G. U. a U. W. bola predložená na podpis kúpna zmluva z 30. júna 2009, ktorou predávajú svoje nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX spoločnosti H., s.r.o. za 39.832,71 EUR (1.200.000 Sk), pričom podpisy na zmluve boli notársky osvedčené 3. júla 2009 a bola im aj vyplatená celá kúpna cena,

potom obvinený 15. apríla 2010 v Nitre ako konateľ spoločnosti H. - G., s.r.o. fiktívnou kúpnu zmluvou predstieral, že kúpil tieto nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, LV č. XXXX, LV č. XXXX v katastrálnom území L. od nastrčenej spoločnosti H., s.r.o. B. za kúpnu cenu 1.615.187 EUR (z toho 19 % DPH 257.887 EUR), podpis na kúpnej zmluve bol notársky osvedčený 19. apríla 2010, hoci konateľ spoločnosti H., s.r.o. o týchto nehnuteľnostiach nič nevie, predávajúcim za predaj ich nehnuteľností nikdy nič neplatil a od obvineného kúpnu cenu vo výške 1.615.187 EUR nikdy neprijal, faktúru č. XXXXXXXXXX z 15. apríla 2010 na sumu 1.615.187 EUR ani nikdy nevystavil, obvinený v skutočnosti túto kúpnu cenu spoločnosť H., s.r.o. nikdy nezaplatil, napriek tomu daňovým priznaním na DPH zo 17. apríla 2010, podaným na Daňový úrad 24. mája 2010 za spoločnosť H. - G., s.r.o. uplatnil nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2010 vo výške 250.282,26 EUR z tejto faktúry, ktorý mu aj bol vyplatený, hoci naň nemal nárok, pretože zdaniteľné plnenie nikdy neprebehlo, čím skrátil štátny rozpočet o 250.282,26 EUR,

pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bol obvinený stíhaný.

Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozhodujúc na podklade odvolania prokurátorky rozhodol uznesením z 22. novembra 2022, sp. zn. 1To/82/2022 tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku

zamietol, pretože zistil, že nie je dôvodné.

Proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu podala na podnet generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 12. júna 2023 dovolanie ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“), v neprospech obvineného z dôvodu § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania, ktoré bolo súdu I. stupňa doručené 13. júla 2023 ministerka spravodlivosti poukázala na to, že súdy v danej veci dospeli v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku k nesprávnemu záveru o oslobodení obvineného, pretože v prípade oboch skutkov primárne poukazovali na nevierohodnosť výpovede svedka T. H., keďže nebola potvrdená žiadnym z vykonaných dôkazov, naopak bola vyvrátená výpoveďami svedkov J. Ď. a E. W.. Navyiac svedok T. H. obvineného nepoznal, preto mala byť vylúčená akákoľvek spojitosť obvineného so spoločnosťou H., s. r. o. Svedok T. H. je plne právne spôsobilý na právne úkony a nemal byť nejakým spôsobom k podpisovaniu dokumentov donucovaný, preto mal ako konateľ spoločnosti konať v zmysle zákona.

Ministerka spravodlivosti má za to, že postavenie svedka T. H., ktorý tvrdil, že mal iba podpisovať veci za spoločnosť H., s.r.o. a o ničom nevedel, je možné pomenovať v rámci kriminalistickej praxe ako osobu zneužitú alebo využitú na podieľanie sa na podvode, tzv. biely kôň. Svedok T. H. bol výhradne iba formálne ustanovený za konateľa spoločnosti H., s.r.o., ktorý mal vystupovať len „na oko“ spoločnosti určenej na obohatenie sa inej osoby. Opakovane tvrdil, že o konaní spoločnosti nič nevedel, ani kde má sídlo a kto je ekonómkou, čo bolo preukázané listinnými dôkazmi v podobe zápisníc z ústneho pojednávania pred Daňovým úradom Topoľčany, jednotlivými obchodmi, v rámci ktorých nevystupoval ako konateľ, či zástupca spoločnosti. Je preto irelevantné, že T. H. bol osobou spôsobilou na právne úkony. Iba z tejto skutočnosti nemožno vyvodiť záver, že bol reálnym konateľom spoločnosti, ktorý mal postupovať v súlade so zákonom. Skutočnosť, že bol iba fiktívnym konateľom a nezúčastňoval sa priebehu obchodov, preukazuje celý rad vykonaných dôkazov a výpovedí svedkov. Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ svedkovia Y. W. a Y. L. potvrdili, že svedka T. H. nevideli a boli presvedčení, že pri predaji nehnuteľnosti v Č. so svedkom Y. W. jedná obvinený, resp. ním poverená osoba, t. j. J. Ď.. Vo vzťahu ku skutku v bode 2/ viacerí svedkovia predávajúci pozemky v L. (G. U., I. R., W. S., Z. X.), ako aj starosta Bc. I. V., T. H. nepoznali. Mali vedomosť o spoločnosti H., s.r.o. ale predaj pozemkov im sprostredkoval svedok J. Ď., prípadne JUDr. Q. V.. Uvedené dôkazy v plnej miere podporuje výpoveď svedka T. H. o tom, že bol iba formálnym konateľom spoločnosti a v podstate konal iba to, čo mu bolo povedané. Súd tak z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom postavenia T. H. ako konateľa spoločnosti a nie ako fiktívneho konateľa, tzv. bieleho koňa. Zároveň výpoveď svedka J. Ď., ktorý mal podľa tvrdenia súdu vyvracať výpoveď svedka T. H., trpí veľkým množstvom rozporov, s ktorými sa však súdy nevysporiadali.

Čo sa týka svedka J. Ď., ten pracoval pre obvineného v jednej z jeho spoločností a z jeho výpovede vyplýva, že T. H. videl párkrát a so spoločnosťou H., s.r.o. nemal nič spoločné. Z výpovedí svedkov - pôvodných majiteľov pozemkov však vyplýva, že o predaji jednali s J. Ď., ktorý im pri podpise zmluvy vyplácal kúpne ceny za nehnuteľnosti. Rozpornosť a nedôveryhodnosť tohto svedka potvrdzujú jeho tvrdenia, keď na jednej strane uviedol, že nebol osobou, ktorá by spolupracovala so spoločnosťou H., s.r.o., resp. so svedkom T. H., na druhej strane však potvrdil, že práve on podpísal zmluvu o nenávratnom poskytnutí finančných prostriedkov medzi poskytovateľom spoločnosťou H., s.r.o. a prijímateľom Obecný úrad L. zo 17. augusta 2009 a 15. októbra 2009, vo výške 2.103,35 EUR.

Spojitosť svedka J. Ď. s obchodom popísaným v skutku v bode 1/ potvrdzuje výpoveď svedka Y. W., ktorý ho opoznal na predložených fotografiách ako osobu, ktorá za ním bola v súvislosti s podpisom kúpnej zmluvy z 20. septembra 2009 na pozemku v Č.H., taktiež svedok Y. L., podľa ktorého kúpnu cenu vo výške 250.000 Sk vyplácal Y. W. práve J. Ď.. Obaja svedkovia potvrdili, že J. Ď. pracoval pre obvineného.

Spojitosť obvineného so spoločnosťou H., s.r.o. potvrdzuje výpoveď svedka Y. W., ktorý bol presvedčený, že zmluvu 20. septembra 2009 podpisuje so spoločnosťou patriacou obvinenému, ako aj

výpoveď svedka Y. L., ktorý potvrdil, že nehnuteľnosť v Č. kupoval práve obvinený a ešte jeden chlap (nie T. H.).

Najpodstatnejšie podľa názoru ministerky spravodlivosti je, že práve obvinený získal prospech v podobe vyplatenia nadmerného odpočtu celkovo vo výške 300.000 EUR.

Súd I. stupňa vo vzťahu k obom skutkom konštatoval, že to, či k zaplateniu kúpnej ceny za nehnuteľnosti v L. a v Č. zo strany spoločnosti H. - G., s.r.o. skutočne došlo sa zistiť nepodarilo. V danom čase nebol v platnosti zákon č. 394/2012 Z. z. o obmedzení platieb v hotovosti, v dôsledku čoho mohla byť kúpna cena zaplatená bezhotovostnou platbou, pričom spoločnosť H. - G., s.r.o. podľa zabezpečených bankových výpisov a daňových priznaní z príjmov disponovala dostatkom finančných prostriedkov na zaplatenie kúpnej ceny.

Uvedené považuje ministerka spravodlivosti za nesprávne skutkové zistenia, pretože podľa výpisov z účtu spoločnosti H. - G., s.r.o. v sledovaných obdobiach (september až október 2009 - skutkov v bode 1/) nebola uskutočnená platba, ani vybraté finančné prostriedky v takej výške. Súhrn čiastok, ktoré boli v danom období vybraté z účtu (38.500 EUR v septembri 2009 a 98.900 EUR v októbri 2009) nepredstavuje sumu, čo i len blížiacu sa ku kúpnej cene vo výške viac ako 330.000 EUR. Rovnako tak neobstojí ani záver o tom, že spoločnosť H. - G., s.r.o. disponovala s takými finančnými prostriedkami, aby bola schopná zaplatiť kúpnu cenu z tohto obchodu, pretože naposledy takou sumou disponovala v mesiaci máj 2009 a odvtedy sa zostatky na účte spoločnosti pohybovali v rozmedzí od 240 EUR do 94.000 EUR. Rovnako tak v apríli 2010 (skutok v bode 2/) nebola uskutočnená z účtu spoločnosti H. - G., s.r.o. žiadna debetná transakcia vo výške viac ako 1,6 mil. EUR pre spoločnosť H., s.r.o., a to ani v súhrnne transakcií, a neboli vykonané ani hotovostné výbery v takej výške. Ministerka spravodlivosti poukázala na to, že suma vo výške viac ako 1,5 milióna EUR nie je sumou, ktorú by ktorýkoľvek podnikateľský subjekt bežne prijímal v hotovosti, preto nepovažuje za reálne, aby spoločnosť H. - G., s.r.o. ceny z predmetných obchodov zaplatila v hotovosti, navyiac v danom období nedisponovala finančnými prostriedkami v takej výške. Predmetné skutočnosti nasvedčujú skôr tomu, že v sledovaných obdobiach spoločnosť H. - G., s.r.o. neuskutočnila žiadne debetné, ani hotovostné transakcie vo výškach zodpovedajúcich uskutočneným obchodom, čo v plnej miere preukazuje, že táto spoločnosť reálne za nehnuteľnosti, tak v obci Č., ako ani v obci L. nezaplatila.

Súdy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí opierali o skutočnosti konštatované Daňovým úradom Nitra I, resp. Topoľčany a o závery odborného stanoviska a výpovede znalca Ing. T. S. z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, v zmysle ktorej podľa príslušných ustanovení zákona č. 222/2014 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) vo vtedajšom znení k zdaniteľnému plneniu došlo. V odbornom stanovisku však sám znalec konštatoval, že neposudzoval právnu stránku vecí, ani splnenie povinností podľa iných právnych predpisov okrem zákona o DPH, vychádzal výhradne z listín, ktoré mal od objednávateľa, pričom tento mu neposkytol všetky potrebné faktúry. Uvedené výrazne znehodnocuje samotný znalecký posudok. Keby takýto znalecký posudok predložil prokurátor, súd by na neho pre neúplnosť relevantných podkladov nemohol prihliadať.

Predmetný trestný čin je druh podvodu, čo vplýva z jeho pomenovania v súčasnom ustanovení § 277a Trestného zákona - daňový podvod, a jeho podstatou je uvedenie do omylu správcu dane. Omyl pritom spočíva práve vo fiktívnosti samotného obchodu, ktorý subjekt žiadajúci o vrätku dane len predstiera. Trestný čin je spáchaný aj tým, že reálne k dodaniu tovaru (v danom prípade nehnuteľností) došlo (prepísaním na katastri), avšak kúpna cena reálne uhradená nebola (pretože išlo len o fiktívny obchod).

Súdy sa zaoberali len otázkou plnenia zo strany spoločnosti H., s.r.o. a nezaoberali sa otázkou uhradenia kúpnej ceny zo strany spoločnosti H. - G., s.r.o. Konštatovanie o tom, že kúpna cena mohla byť zaplatená v hotovosti v danom smere nepostačuje, a to najmä s ohľadom na to, že zaplatenie kúpnej ceny pri oboch obchodoch podľa vykonaného dokazovania neprebehlo a išlo len o fiktívne obchody (resp. neukončené obchody) s cieľom uplatnenia si nároku na vrátenie DPH zo strany obvineného, a tým aj k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podľa druhej aliney 277 ods. 1 Trestného zákona

platného do dňa 30. septembra 2012.

K vykonaným daňovým kontrolám ministerka spravodlivosti uviedla, že tieto nemožno brať do úvahy pri preukazovaní naplnenia skutkovej podstaty trestného činu, pretože boli zamerané len na dodržanie ustanovení zákona o DPH a v podstate z ich záverov, ako aj z výpovedí viacerých zamestnancov daňových úradov vyplýva, že nikdy nebola skúmaná okolnosť, či k zaplateniu kúpnej ceny za nehnuteľnosti reálne došlo. Bolo skúmané iba to, či došlo k prevodu nehnuteľností v rámci zápisu na katastri nehnuteľností na spoločnosť H. - G., s.r.o., či k obchodom existovali kúpne zmluvy, faktúry, a či boli plnenia vyjadrené v daňových priznaniach oboch spoločností.

Naviac je zjavné, že páchatel' sa pri spáchaní takéhoto trestného činu bude snažiť pri uplatnení nároku na „vratku DPH“ o to, aby obchod vyzeral reálne, preto zabezpečí také podklady, ktoré sú svojím obsahom schopné uviesť správcu dane do omylu. Odhaliť samotný podvod je možné práve zisteniami ohľadom reálnosti odovzdania tovaru a zaplatenia kúpnej ceny. Správca dane sa však pri kontrole zameral len na jeden z týchto aspektov a to či bol dodaný tovar, avšak neskúmal existenciu úhrady za daný tovar. Tvrdenie, že samotné predloženie všetkých potrebných dokumentov, bez reálneho priebehu obchodu postačuje na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH nemožno pokladať za zákonné.

Daňovú kontrolu vykonávali svedkyne Ing. H. V. a Ing. W. U., ktoré v čase trestného stíhania na daňovom úrade už nepracovali a svedkyňa Ing. H. V. odmietla vypovedať, aby si neprivodila trestné stíhanie. Z podkladov z daňového úradu bolo zistené, že v daňovom priznaní spoločnosti H., s.r.o. za apríl 2010 nie je žiadny príjem od spoločnosti H. - G., s.r.o. a faktúry vzťahujúce sa na obchod s nehnuteľnosťou v L., na základe ktorých spoločnosť H., s.r.o. fakturovala spoločnosti H. - G., s.r.o. sumu vo výške 1.615.187 EUR za sprostredkovanie pozemkov z 15. apríla 2010, neboli totožné v dátume splatnosti faktúry spoločnosti H., s.r.o. do 6. mája 2010 a spoločnosti H. - G., s.r.o. do 6. júla 2010. Čo sa týka príjmového pokladničného dokladu z 19. júla 2010, spoločnosť H., s.r.o. deklarovala úhradu faktúry č. XXXXXXXXXX na sumu 290.000 EUR bez podpisu výdajcu spoločnosti H. - G., s.r.o. a vo výdavkovom doklade deklarovala spoločnosť H. - J. & N., s.r.o. vyplatenie sumy 290.000 EUR pre spoločnosť H., s.r.o. za pozemky v obci L.. Jedná sa o jediné doklady, ktoré preukazujú odovzdanie finančných prostriedkov medzi spoločnosťami. Avšak z ich obsahu je zjavné, že sa jedná o sumu vo výške 290.000 EUR a nie o sumu viac ako 1,6 mil. EUR, zároveň im nezodpovedajú výbery z účtu spoločnosti H. - G., s.r.o. v danom období. Svedkyne Ing. H. V. a Ing. W. U. napriek viacerým negatívnym zisteniam ohľadom rozdielnosti faktúr, nepriznaniu dane v rámci daňového priznania za apríl 2010 spoločnosťou H., s.r.o. a podozrivej výpovede bývalého konateľa T. H. a konateľa Ľ.D. C. na ústnych pojednávaniach, bez ďalšieho hlbšieho šetrenia urobili záver o oprávnenosti nároku na vratku DPH. Obe (ako aj ďalší zamestnanci daňového úradu) potvrdili, že k oprávnenému nároku na uplatnenie si vratky DPH postačovali všetky dokumenty k obchodu, a zároveň prevod nehnuteľnosti, keďže zápisom do katastra nehnuteľností vzniká zdaniteľné plnenie. Katastrálny úrad však pri vykonávaní zápisu neoveruje, či k obchodu reálne došlo (či bol tovar dodaný a či bola za neho zaplatená kúpna cena). Zápis na katastri nehnuteľností tak nepreukazuje, že došlo k zaplateniu kúpnej ceny za nehnuteľnosti. Navyše všetci pracovníci daňových úradov, vrátane svedkyne Ing. U. K. vypovedali, že len samotné listinné podklady nie sú postačujúce na vyplatenie nadmerného odpočtu, pričom pri zistení, že spoločnosť H., s.r.o. nemala ani deklarovaný príjem v daňovom priznaní od spoločnosti H. - G., s.r.o. za mesiac apríl 2010, nemal byť nadmerný odpočet vyplatený.

Svedok JUDr. Y. T.W., ako zástupca poškodeného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky vo svojej výpovedi uviedol, že škoda predstavuje čiastku podvodne uplatneného a vráteného nadmerného odpočtu DPH z rozpočtových prostriedkov štátu. Deklaroval, že obvinený si prostredníctvom spoločnosti H. - G., s.r.o. neoprávnene uplatnil odpočet DPH na vstupe z deklarovaných zdaniteľných plnení, ktorými mali byť kúpy nehnuteľností, ktoré sa však reálne neuskutočnili. Vypovedal však iba v prípravnom konaní, kde neobjasnil podstatu svojej výpovede a akým spôsobom bolo zistené, že obvinený konal protiprávne a neoprávnene získal prostriedky zo štátneho rozpočtu. Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní konštatoval, že nárok poškodeného nepripustil, avšak mohol poškodeného opätovne vypočítať.

Podľa názoru ministerky spravodlivosti závery súdov ku skutku v bode 1/ nemožno považovať za zodpovedajúce vykonanému dokazovaniu. Za nesprávne primárne považuje už konštatovanie, že protiprávne konanie obvineného by malo byť viazané až na obchod medzi spoločnosťou H., s.r.o. a spoločnosťou H. - G., s.r.o. Úmysel obvineného však začína už pri uzatváraní kúpnej zmluvy medzi svedkom Y. W. a spoločnosťou H., s.r.o., kedy došlo k uzavretiu fiktívneho obchodu. Pri uzatváraní zmluvy bol svedok Y. W. presvedčený, že sa jedná o spoločnosť obvineného, t. j. že uzatvára zmluvu s obvineným, na ktorej sa dohodli už v roku 2007. Už v danom okamihu bol svedok Y. W. uvedený do omylu, a to vzhľadom na osobu kupujúceho a kúpnu cenu. Kúpna zmluva z 20. septembra 2009 bola uzatváraná medzi svedkom Y. W. ako predávajúcim a spoločnosťou H., s.r.o. zastúpenú konateľom T. H., a kúpna cena bola vo výške 200.000 EUR (a nie 250.000 Sk). Keďže kúpna cena vo výške 200.000 EUR nebola vyplatená (čo potvrdil svedok Y. W. a táto okolnosť nebola nijako vyvrátená), išlo o fiktívny obchod, ktorý smeroval k protiprávnemu konaniu obvineného. Týmto prevodom nehnuteľnosti z fyzickej osoby - Y. W., na právnickú osobu - spoločnosť H., s.r.o. (platcu DPH), si obvinený zabezpečil podklad pre spáchanie a dokonanie neoprávneného vylákania nadmerného odpočtu DPH, a následnou kúpnu zmluvou z 12. októbra 2009 spoločnosť H., s.r.o. previedla za kúpnu cenu 331.940 EUR na spoločnosť H. - G., s.r.o. nehnuteľnosť obci Č.. Predmetnou zmluvou si obvinený zabezpečil možnosť uplatniť nadmerný odpočet DPH, ktorý by bol legálny, avšak len za predpokladu zaplatenia kúpnej ceny, k čomu však nedošlo. Podozrivá je i skutočnosť, že kúpna zmluva medzi spoločnosťou H., s.r.o. a spoločnosťou H. - G., s.r.o. bola uzatvorená len týždeň po tom, ako bol vykonaný prepis na katastri nehnuteľností z pôvodného majiteľa - Y. W. na spoločnosť H., s.r.o.

Nehnuteľnosť v obci Č. od svedka Y. W. odkúpil za 250.000 Sk obvinený, čo bolo preukázané výpoveďou svedka Y. W. a zmluvou o budúcej kúpnej zmluve z 20. decembra 2007, pričom tieto okolnosti v konaní nikto nenamietal. Suma 250.000 Sk bola svedkovi Y. W. vyplatená, čo bolo preukázané, a následne začal obvinený nehnuteľnosť rekonštruovať, čo bolo preukázané výpoveďou svedkov Y. W. a Y. L. (starostu obce Č., ktorý potvrdil, že rekonštrukciu robila spoločnosť H. - G., s.r.o.). Nehnuteľnosť však bola následne odkúpená kúpnu zmluvou z 20. septembra 2010 spoločnosťou H., s.r.o. za 200.000 EUR a 12. októbra 2009 ju za 331.940 EUR kúpila spoločnosť H. - G., s.r.o., pričom prebehol aj zápis do katastra nehnuteľností.

Jedná sa o nanajvýš podozrivý a logike sa vymykajúci prípad, keď obvinený najskôr kúpil nehnuteľnosť v hodnote 250.000 Sk, následne do nej investoval finančné prostriedky a potom ju opätovne odkúpil od spoločnosti, ktorá ju medzitým kúpila a to za cenu viac ako 330.000 EUR. V zmysle uvedeného možno dospieť k jediným skutkovým zisteniam, a to že išlo o fiktívny obchod, ktorý smeroval k neoprávnenému prospechu v podobe nárokovania si nadmerného odpočtu DPH zo štátnych prostriedkov. Obvinený nemohol uzatvoriť so svedkom Y. W. zmluvu priamo, pretože by si nemohol u správcu dane následne nárokovať vyplatenie nadmerného odpočtu DPH, pretože by nadobudol nehnuteľnosti od fyzickej osoby. Potreboval previesť nehnuteľnosť na inú spoločnosť, ktorá bola platcom DPH a od nej ju následne odkúpiť cez svoju spoločnosť. Na tento postup mu poslúžila spoločnosť H., s.r.o. a uvedenie do omylu svedka Y. W.. Svedok totiž opakovane potvrdil, že si myslel, že kúpnu zmluvu z 20. septembra 2009 uzatvára so spoločnosťou patriacou obvinenému, keďže tento bol osobou, ktorá mu už v roku 2007 vyplatila kúpnu cenu za nehnuteľnosť a pri podpise zmluvy jednal so zamestnancom obvineného - J. Ď..

Aj uvedené skutočnosti preukazujú, že práve obvinený v podstate ovládal spoločnosť H., s.r.o. prostredníctvom svojich zamestnancov, resp. svedka J. Ď., ktorý vystupoval vo všetkých „obchodoch“, aj v podobe tzv. bieleho koňa T. H.. Uvedené odôvodňuje zainteresovanosť svedka J. Ď. aj pri predaji nehnuteľností v L.. Zároveň bolo preukázané, že o zámere výstavby rodinných domov informovala a kontaktovala Obecný úrad L. advokátska kancelária matky obvineného - JUDr. Q. V.. Nespochybnou skutočnosťou je i to, že svedok J. Ď. bol zamestnancom obvineného, preto je spojitosť medzi nim a obchodmi, resp. medzi nim a spoločnosťou H., s.r.o. preukázaná.

Čo sa týka skutku v bode 2/ ministerka spravodlivosti poukázala na to, že v mesiaci jún 2009 bola orná

pôda odkúpená od pôvodných majiteľov nehnuteľností, ktorých kontaktoval svedok J. Ď.. Tak, ako tomu bolo aj pri skutku v bode 1/, došlo k prevodu nehnuteľností na spoločnosť H., s.r.o. ako platcu DPH. V marci 2010 došlo k schváleniu nového územného plánu obce L., ktorým boli pozemky v obci L. prepísané na stavebné pozemky, resp. vyňaté z ornej pôdy. Už 15. apríla 2010 bola uzatvorená kúpna zmluva medzi spoločnosťami H., s.r.o. a H. - G., s.r.o., v rámci ktorej boli odkúpené nehnuteľnosti v obci L.. Nadmerný odpočet nie je možné v zmysle zákona o DPH uplatniť na ornú pôdu a preto odkúpenie daných pozemkov už ako pozemkov určených na výstavbu, resp. až po ich vyňatí, bolo ďalším krokom k uplatneniu si nároku na nadmerný odpočet DPH. Konateľ spoločnosti H., s.r.o. T. H. nikdy ohľadom predmetných nehnuteľností nekomunikoval s nikým zo zainteresovaných osôb, t. j. s obcou, ani s pôvodnými vlastníkmi nehnuteľností, nikdy neprejavil záujem o výstavbu domov, nikoho za týmto účelom ani nespľnomocnil (svedka J. Ď. alebo advokátsku kanceláriu JUDr. Q. V.).

Napriek vykonanému dokazovaniu dospeli sudy k nesprávnym skutkovým zisteniam, že spoločnosť H., s.r.o. bola zastúpená konateľom T. H., ktorý nikdy nepodnikal, nemal vedomosť o chode spoločnosti, o jej sídle, zamestnancoch, obchodoch - odkúpenie nehnuteľností v L., ich predaji za elementárne vyššiu cenu spoločnosti H. - G., s.r.o., čím zarobila viac ako 1 a pol milióna EUR. Z vykonaných dôkazov je podľa názoru ministerky spravodlivosti zrejmé, že obvinený podvodným spôsobom vylákal finančné prostriedky štátu vo forme neoprávneného nároku na vyplatenie nadmerného odpočtu DPH, a to z fiktívnych predajov nehnuteľností cez spoločnosti H. - G. s.r.o. a H. s.r.o., v ktorej oficiálny konateľ bol len nastrčený biely kôň.

Ministerka spravodlivosti navrhla Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) aby podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením odvolacieho súdu z 22. novembra 2022, sp. zn. 1To/82/2022, v spojení s rozsudkom súdu I. stupňa z 1. apríla 2022, sp. zn. 5T/121/2015 bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku, § 319 Trestného poriadku, § 285 písm. a) Trestného poriadku a § 277 ods. 1 a ods. 4 Trestného zákona, v prospech obvineného. Zároveň, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu I. stupňa zrušil, ako aj ďalšie rozhodnutia na ne obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku súdu I. stupňa prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. Prokurátorka sa k dovolaniu ministerky spravodlivosti vyjadrila v podaní doručenom súdu I. stupňa 27. júla 2023, v ktorom uviedla, že dovolanie ministerky spravodlivosti je dôvodné, v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje, pretože považuje rozsudok súdu I. stupňa a uznesenie odvolacieho súdu za nezákonné. Dovolaciu súdu navrhla, aby rozhodol tak, ako to navrhla ministerka spravodlivosti vo svojom dovolaní.

Trestný spis bol spolu s dovolaním ministerky spravodlivosti a vyjadrením prokurátorky dovolaciu súdu predložený na rozhodnutie 27. septembra 2023, a pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky prostredníctvom elektronickej podateľne náhodným výberom pridelený do senátu 3T, ktorý v zmysle čl. XXV Rozvrhu práce dovolacieho súdu na rok 2023 v znení opatrení č. 1 až 8, účinný od 15. septembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) konal a rozhodoval v zložení JUDr. Jana Kostolanská, JUDr. Petr Kaňa a JUDr. Jozef Šutka.

Z predloženého spisu však vyplýva, že člen senátu 3T dovolacieho súdu JUDr. Petr Kaňa v predmetnej trestnej veci konal a rozhodoval na odvolacom súde ako člen senátu o sťažnosti poškodeného proti uzneseniu súdu I. stupňa o pribratí znaleckej organizácie (č. l. 946 - 949 súdneho spisu) a o sťažnostiach prokurátorky a obvineného proti uzneseniu súdu I. stupňa o vylúčení predsedníčky senátu súdu I. stupňa Mgr. Alexandry Osadskej (č. l. 1059 - 1062 súdneho spisu).

Podľa § 31 ods. 3 prvá a druhá veta Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca

alebo prísediaci súdu iného stupňa.

V zmysle citovaného ustanovenia je sudca dovolacieho súdu JUDr. Petr Kaňa, vzhľadom na svoju rozhodovaciu činnosť na súde nižšieho stupňa (odvolací súd) priamo zo zákona vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej trestnej veci. Senát 3T dovolacieho súdu preto podľa čl. XXV rozvrhu práce konal a rozhodoval v zložení predsedníčky senátu JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Dušana Krč-Šeberu.

Prostredníctvom súdu I. stupňa bolo 29. septembra 2023 dovolaciemu súdu predložené vyjadrenie obvineného k dovolaniu ministerky spravodlivosti, podané prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. Evy Hlaváčovej, advokátka v Nitre, ktoré bolo doručené súdu I. stupňa 26. septembra 2023. Obvinený v prvom rade poukázal na nepresnosť v označení jeho mena ako G. H., rod. G., keďže sa jedná o nesprávnu identifikáciu a zrejmy nesúlad s príslušnými ustanoveniami zákona č. 300/1993 Z. z. Jeho meno je G. H., rod. H., pričom k predmetnému podaniu priložil svoj rodný list. Súd ani prokuratúra nemôžu svojvoľne meniť správnu skutočnosť, o ktorej nerozhodol štátny orgán. Žiadal dovolací súd, aby bola jeho osoba v dovolacom konaní správne označená, v opačnom prípade má vážne pochybnosti, či je možné voči jeho osobe konať, keď nie je správne identifikovaný.

Ďalej obvinený žiadal dovolací súd, aby sa zaoberal výpočtom lehoty, v ktorej je možné podať dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, keďže sa v spise nachádzajú viaceré dátumy, ktoré navodzujú pochybnosť, či bolo dovolanie podané včas.

Samotné dovolanie ministerky spravodlivosti považuje za nejasné a nepreskúmateľné, pretože neobsahuje právne a skutkové námietky, ktoré by poukazovali na porušenie zákona v rámci rozhodovacej právomoci súdu I. stupňa a odvolacieho súdu, prípadne, že by ho súdy zvýhodňovali a konali tak v rozpore so zákonom.

Podľa názoru obvineného obžaloba prokurátorky nemala byť súdom I. stupňa vôbec prijatá, pretože skutková veta niesla znaky nepresnosti spočívajúce v tom, že niekedy v jesenných mesiacoch 2007 mal obvinený uzatvoriť dohodu s Y. W. (skutok v bode 1/), formou fiktívnych zmlúv nadobudnúť nehnuteľný majetok fyzických osôb spôsobom uvedeným v bode 2/, a to všetko sa malo udiť prostredníctvom osoby, ktorá u neho pracovala a ktorú tým mal poveriť. Obvinený ku skutku v bode 1/ uviedol, že s ním nemá nič spoločné, pričom poukázal na právo, nie povinnosť kupujúceho domáhať sa plnenia zo zmluvy o budúcej zmluve, čo vyplýva z civilného práva a nemá žiadne znaky trestnoprávneho konania. Navyše svedok Y. L. na súde vypovedal, že si nie je istý kto nehnuteľnosť kúpil, keďže Y. W. sa ju pokúšal predat' viacerým osobám, čoho bol svedkom.

Z obžaloby vyplýva, že prevody boli fiktívne, ak teda nadobudla spoločnosť H., s. r. o. nehnuteľnosť od Y. W., kto vystavil a podpísal fiktívnu zmluvu, ktorá prešla vkladovým konaním, v rámci ktorého sa preskúmavajú všetky aspekty riadneho prevodu. V bode 1/ firma obvineného nefiguruje, jednalo sa o prevod medzi vlastníkom Y. W. a kupujúcim - spoločnosťou H., s. r. o. Pokiaľ ide o skutok v bode 2/ obvinený sa pýta, kedy je možné považovať zmluvy za predstierané a fiktívne. Navyše v obžalobe chýba, v ktorom štádiu prevodu fikcia nastala. Jednalo sa o prevod nehnuteľného majetku z fyzickej osoby na spoločnosť H., s. r. o., ktorá v rámci spolupráce s obecným úradom prostredníctvom Ing. P. C. zmenili charakter z ornej pôdy na stavebné pozemky. Až následne prišli za obvineným s ponukou, či má záujem predmetné nehnuteľnosti odkúpiť. Uvedené bolo súdom precízne preskúmané, boli vykonané dôkazy, vrátane znaleckého vyjadrenia, ktoré nasvedčovali v jeho prospech. Je zrejmé, že medzi ním a Y. W. nedošlo k uzavretiu riadnej kúpnej zmluvy, a pokiaľ existovala iba zmluva o budúcej zmluve, z tej mu vyplývali iba práva, nie povinnosti.

Ohľadom nehnuteľností v obci L. obvinený uviedol, že s ich prevodom na spoločnosť H., s. r. o. nemá nič spoločné a upriamil pozornosť na výsluchy pôvodných vlastníkov, ktorí uviedli, že jeho ani spoločnosť H. - G., s. r. o. nepoznajú a potvrdili, že nehnuteľnosti predávali spoločnosti H., s. r. o., od ktorej preberali aj kúpnu cenu. Neexistuje žiadny priamy, ani reťazec nepriamych dôkazov, ktoré by ho usvedčovali, že s predajmi nehnuteľností mal niečo spoločné.

Obvinený má za to, že v konaní nebol preukázaný jeho úmysel, ktorý je pre naplnenie subjektívnej stránky trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona nevyhnutný, ako ani spáchanie samotného skutku, keďže podľa jeho názoru nebola naplnená ani objektívna stránka skutkovej podstaty predmetného trestného činu.

Viacrát poukázal na výsluch pracovníčky poškodeného Daňového úradu v Nitre Mgr. J. X., ktorá 28. mája 2015 vo svojom výsluchu uviedla, že uplatnené odpočty obvineným, resp. spoločnosťou H. - G., s. r. o. boli vyplatené oprávnené a škodu nežiadajú nahradiť.

V závere obvinený poukázal na svoje vyjadrenie k odvolaniu prokurátorky, v rámci ktorého odpovedal na všetky právne skutočnosti a otázky, ktoré sa snaží prokurátorka postaviť do pozície trestného konania. Z dovolania nie je jasné, čoho sa dovolateľ domáha, súd I. stupňa vykonal komplexné dokazovanie navrhované prokurátkou, obhajobou a aj nad rámec ich návrhov.

Obvinený žiadal dovolací súd, aby dovolanie podané prokurátorom ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku) na podnet oprávnenej osoby (§ 369 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku účinného do 14. marca 2024), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Dovolací súd považuje za nevyhnutné na úvod uviesť, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

Zároveň je dovolanie jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, dovolací súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Ministerka spravodlivosti uplatnila vo svojom dovolaní dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z citovaného ustanovenia vyplývajú ministromi spravodlivosti dve možnosti pochybení, ktoré je oprávnený v rámci predmetného dovolacieho dôvodu namietat a to, že na podklade dôkazov vykonaných súdmi v pôvodnom konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav, alebo boli závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu.

V posudzovanej trestnej veci ministerka spravodlivosti vo svojom dovolaní uplatnila prvú z uvedených

alternatív, t. j. že rozhodnutia súdu I. stupňa a odvolacieho súdu vychádzajú zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený.

Z odôvodnenia dovolania vyplýva, že ministerka spravodlivosti namietala, že napriek vykonanému dokazovaniu dospeli sudy (súd I. stupňa a odvolací súd) k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a v súvislosti s tým potom nesprávne aplikovali zásadu in dubio pro reo.

Podľa § 2 ods. 10 vety prvej Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s námietkami vznesenými ministerkou spravodlivosti dovolací súd konštatuje, že jednou zo zásad dokazovania je zásada voľného hodnotenia dôkazov, keď po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Trestný poriadok pritom neurčuje, ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania, alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Všeobecné pravidlo určujúce rozsah dokazovania je v § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Z hľadiska hodnotenia dôkazov je rozhodujúcim pravidlom zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. V tomto prípade dovolanie slúži na revíziu a nápravu skutkových zistení a preskúmavanie vykonaného dokazovania, ktoré môže spočívať v posudzovaní spôsobu hodnotenia dôkazov a záverov, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom na zistenie skutkového stavu.

V prípade, ak súd vyhodnotí niektorý dôkaz, či dôkazy inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nezakladá táto skutočnosť bez ďalšieho dôvod dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Okrem naplnenia tohto dôvodu dovolania sa na jeho použitie vyžaduje, aby zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku).

Vyššie citované ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyjadruje zásadu zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ktorá v konaní pred súdom, pokiaľ sa koná na základe obžaloby, zaťažuje prokurátora ako nositeľa dôkazného bremena vo vzťahu k obžalobe aby preukázal, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby sa stal, je trestným činom, spáchal ho obvinený, na ktorého obžalobu podáva. Prokurátor je teda povinný súdu navrhovať a predkladať dôkazy na podporu tvrdení uvedených v obžalobe a obvinený má právo brániť sa voči obžalobe vlastnými dôkaznými návrhmi, v súlade s princípom kontradiktórnosti.

Povinnosťou súdu je rozhodnúť o vine, resp. nevine obžalovaného na základe zákonne vykonaného dokazovania, zabezpečiť spravodlivý proces a pred ním vykonané dôkazy následne vyhodnotiť. Jeho úlohou nie je iniciatívne zisťovať skutkový stav.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku teda nevychádza z toho, že orgány činné v trestnom konaní nezistili skutkový stav v prípravnom konaní v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ani že prokurátor neunesol dôkazné bremeno v súdnom konaní, pretože sa jedná o úlohy, splnenie ktorých je zverené práve orgánom činným v trestnom konaní, a z ich nesplnenia nemožno odvodzovať nesprávnosť rozhodnutia súdu, t. j. naplnenie uvedeného dovolacieho dôvodu.

Rovnako tak si nemožno nesprávnosť zistenia skutkového stavu súdom zamieňať so stavom dôkaznej núdze vo vzťahu k akejkolvek trestnoprávne relevantnej otázke, bez ohľadu na to, či stav dôkaznej núdze existuje aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov spôsobilých odstrániť akékoľvek

pochybnosti.

Dovolacia námietka ministerky spravodlivosti spočívajúca v pochybení súdov v tom, že vychádzali pri rozhodovaní z nesprávne zisteného skutkového stavu tak nemôže mať svoj pôvod v nedostatkoch zistenia skutkového stavu v činnosti orgánov činných v trestnom konaní alebo v neunesení dôkazného bremena prokurátorom, ale musí vyplývať z toho, že sudy pri rozhodovaní vychádzali z nesprávne zisteného skutkového stavu.

Z uvedeného vyplýva, že ministerka spravodlivosti môže namietat' nesprávnosť zisteného skutkového stavu z dôvodu neúplnosti jeho zistenia, pretože neboli vykonané všetky dôkazy, ktoré ku skutku vykonať mal a mohol. Podstatou dovolacej argumentácie tak je dožadovanie sa vykonania týchto dôkazov za účelom úplného zistenia skutkového stavu.

Pochybenie súdu v tom zmysle, že vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu môže mať svoj základ aj v nesprávnom hodnotení dôkazov, ktoré nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Možno tak namietat' proti spôsobu hodnotenia dôkazov súdmi v pôvodnom konaní. Dovolací súd je v takom prípade oprávnený vytknúť súdom nižšej inštancie nelogickosť, nejasnosť, neúplnosť, neexistenciu, alebo vnútornú rozpornosť ich úvah pri hodnotení dôkazov, a to aj vo vzťahu k otázke viny, nie je však oprávnený autoritatívne prikázať súdu nižšej inštancie ako v otázke viny rozhodnúť. Jedná sa o také nedostatky odôvodnenia v časti hodnotenia dôkazov, ktoré zjavne nezodpovedajú obsahu odôvodnenia rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Podstatou dovolacích námietok proti spôsobu hodnotenia dôkazov súdov však nemôžu byť námietky, ktoré sú svojou povahou len presadzovaním vlastného hodnotenia dôkazov dovolateľa spôsobom odlišným od ich hodnotenia súdmi, založenom na vlastnom vnútornom presvedčení, že hodnotenie dôkazov súdmi je nesprávne, a to napriek tomu, že spôsob hodnotenia dôkazov obsiahnutý v odôvodnení rozhodnutia netrpí vyššie uvedenými zásadnými nedostatkami.

Už vyššie citované zákonné ustanovenia interpretujú zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je základným a nevyhnutným predpokladom riadneho zistenia skutkového stavu veci. Voľné hodnotenie dôkazov predstavuje také posudzovanie získaných a vykonaných dôkazov, ktoré nie je zákonom presne ohraničené a aplikuje sa vo všetkých štádiách trestného konania. Skutočnosti, ktorými súd odôvodňuje svoj rozsudok, sa musia opierať o dôkazy, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky explicitne vyplývať. Záver sudcu o tom, či určitú skutočnosť vzal za pravdivú a dokázanú, alebo nepravdivú, sa musí zakladať na dôkladnom posúdení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne. Výsledkom uvedeného procesu je zistenie skutkového základu pre rozhodnutie.

Uplatnením vyššie uvedených úvah dovolacieho súdu na posudzovanú trestnú vec musí dovolací súd konštatovať, že ministerka spravodlivosti sa vo svojom dovolaní v skutočnosti domáha len iného spôsobu hodnotenia dôkazov než ktoré vykonali sudy v pôvodnom konaní, pričom sa odvoláva na nesprávny záver o tom, že nebolo dokázané, že sa skutok, pre ktorý bol obvinený stíhaný stal [§ 285 písm. a) Trestného poriadku].

Z dovolania je zrejmé, že námietky ministerky spravodlivosti nesmerujú proti neúplne zistenému skutkovému stavu, ale proti nesprávne zistenému skutkovému stavu, ktorý sudy ustálili, a ku ktorému dospeli nesprávnym vyhodnotením dôkazov týkajúcich sa otázky, či sa skutok stal, pričom nesprávne použili zásadu in dubio pro reo.

Ministerka spravodlivosti vo svojom dovolaní nenavrhol akýkoľvek dôkaz, ktorý mal byť podľa jej názoru v pôvodnom konaní vykonaný (vyjmúc nevypočutie svedka JUDr. Y. T. na hlavnom pojednávaní, pričom zápisnicu o jeho výpovedi z prípravného konania súd I. stupňa postupom podľa § 263 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku so súhlasom prokurátora a obhajoby na hlavnom pojednávaní prečítal) a nesprávnym postupom súdov vykonaný nebol (napr. bezdôvodným odmietnutím jeho

vykonania).

Ministerka spravodlivosti vo svojej podstate namietala len logiku úvah, ktorými sa sudy v pôvodnom konaní riadili, a ktoré sú obsiahnuté primárne v odôvodnení rozsudku súdu I. stupňa a aj v uznesení odvolacieho súdu.

Čo sa týka zákonnej požiadavky uvedenej v ustanovení § 371 ods. 5 Trestného poriadku, tá je nepochybne splnená, keďže sa ministerka spravodlivosti dovoľáva odlišného hodnotenia záveru ohľadom otázky viny obvineného, ktoré by mohlo zásadne ovplyvniť jeho postavenie.

Dovolací súd tak pristúpil k posúdeniu dôkazného stavu v trestnej veci a v zhode so závermi súdu I. stupňa, ako i odvolacieho súdu považuje usvedčujúce dôkazy, ktoré boli v predmetnej trestnej veci produkované, za nedostatočné na vyslovenie záveru o vine obvineného. Zároveň, a to najmä vzhľadom na vymedzenie dovolania ministerky spravodlivosti, ktoré je zamerané predovšetkým na hodnotenie vykonaných dôkazov súdom I. stupňa, dovolací súd uvádza, že sudy nižších stupňov (aj odvolací súd) pri hodnotení vykonaných dôkazov postupovali v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď veľmi rozsiahlo a detailne zvažili všetky okolnosti prípadu jednotlivo a v ich súhrne, berúc do úvahy všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Náležite a dôkladne sa pri hodnotení zaoberali všetkými vykonanými dôkazmi, ktoré následne zohľadnili v odôvodnení svojich rozhodnutí. V dôsledku toho nimi ustálené vyhodnotenie dôkaznej situácie považuje dovolací súd za založené na logickom rozbere a komplexnom posúdení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne.

V trestnej veci po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov došlo k situácii, kedy neboli spoľahlivo preukázané všetky okolnosti skutkov, na podklade ktorých bol obvinený trestne stíhaný, a nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru než toho, ktorý vyplýval z obžaloby. V súvislosti s dôkaznou situáciou, ktorá sa v posudzovanom prípade vyskytla poukazuje dovolací súd na zásadu in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, na ktorú v záveroch odkázali aj sudy v pôvodnom konaní, použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne a spravodlivé rozhodnutie.

Skutočnosť, že ministerka spravodlivosti sa so skutkovými a právnymi názormi súdu I. stupňa a odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže sama o sebe viesť dovolací súd k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti.

Súd I. stupňa po vykonaní rozsiahleho dokazovania vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska zásady vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom I. stupňa a prisvedčenie ich záverom odvolacím súdom neodporuje základným princípom logického myslenia.

Ak súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, odvolací súd a ani dovolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám, na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným, do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné rozsudku súdu I. stupňa vytknúť žiadne pochybenie v zmysle uvedených zákonných ustanovení.

V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti judikát R 45/2017, a to konkrétne právnu vetu v bode IV., podľa ktorej ak minister spravodlivosti využije svoje oprávnenie podať dovolanie podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku pre nesprávne zistenie skutkového stavu v podstatných bodoch na základe vykonaných dôkazov, musí v dovolaní konkretizovať nesprávnosť úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dotknutých dôkazov (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku), nakoľko len taká chyba môže byť v uvedenej situácii podkladom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom. Ak sa dovolateľ obmedzí na výpočet vykonaných dôkazov alebo uvedie len ich vlastné hodnotenie, dovolanie je zrejme

nedôvodné [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Zároveň dovolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej do základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky neprináleží povinnosť súdu vykonať stranou konania navrhnuté dôkazy, ale ani právo strany konania vyjadriť sa k spôsobu akým súd hodnotí ňou navrhované dôkazy, eventuálne sa dovolávať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konaniapred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (II. ÚS 197/07, III. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Možno pripustiť, že zo zistených skutkových okolností vyplývajú isté náznaky nezákonného konania obvineného, avšak dovolací súd v zhode s názorom súdov nižších stupňom dospel k záveru, že na podklade získaných a vykonaných dôkazov nebol zistený taký skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.

Podstata trestnej činnosti, ktorej sa mal obvinený dopustiť, mala spočívať v uplatnení si nadmerného odpočtu DPH, a to spoločnosťou H. - G., s.r.o., ktorej bol konateľ, a to na základe fiktívnych zmlúv a faktúr uzavretých s nastrčenou spoločnosťou H., s.r.o. napriek tomu, že k zdaniteľnému plneniu medzi spoločnosťou H. - G., s.r.o. a spoločnosťou H., s.r.o. týkajúcej sa nehnuteľností, ktoré boli predmetom plnenia nikdy nedošlo. Takéto konanie obvineného sa však v trestnej veci nepodarilo preukázať, a to vzhľadom na vykonané dokazovania, v rámci ktorého boli predložené kúpne zmluvy, predmetom ktorých boli nehnuteľnosti v obciach Č. a L., a to jednak medzi pôvodnými vlastníkmi nehnuteľností a spoločnosťou H., s.r.o., ktoré boli podpísané na notárskom úrade a podpisy na nich boli notársky osvedčené, ako aj medzi spoločnosťou H., s.r.o. a spoločnosťou H. - G., s.r.o. (podpisy na kúpnych zmluvách boli notársky osvedčené); faktúry, na základe ktorých fakturovala spoločnosť H., s.r.o. spoločnosti H. - G., s.r.o. sumu za nehnuteľnosť v obci Č., vkladové konania, záznam z inventarizácie majetku spoločnosti H., s.r.o., závery jednotlivých daňových kontrol, ako aj výsluchy svedkov, či už pôvodných majiteľov nehnuteľností, starostov obcí Č. a L., zamestnancov Daňového úradu Nitra, ale aj T. H. a J. Ď., ako aj ďalšie dôkazy podrobne popísané a vyhodnotené v rozhodnutiach súdov. Všetky uvedené dôkazy podrobne popísané v odôvodnení rozsudku súdu I. stupňa na str. 4 - 23, z ktorých je zrejmé, že k zdaniteľným plneniam medzi spoločnosťou H., s.r.o. a spoločnosťou H. - G., s.r.o., na podklade ktorých si spoločnosť H. - G., s.r.o. uplatnila nárok na vyplatenie nadmerného odpočtu DPH, skutočne došlo. Argumentu ministerky spravodlivosti ohľadom nepreukázania toho, či reálne došlo k vyplateniu kúpnych cien spoločnosťou H. - G., s.r.o. spoločnosti H., s.r.o., respektíve mala za to, že k nim vôbec nedošlo, nemohol dovolací súd prisvedčiť, pretože ako uviedli sudy nižších stupňov, ktoré sa s predmetnou námietkou vysporiadali, uvedené tvrdenie nemá podklad v dôkaznej situácii, a vzhľadom na skutočnosť, že vyplateniu finančných prostriedkov mohlo dôjsť v hotovosti, keďže v danom čase neexistoval zákon, ktorý by obmedzoval platby v hotovosti, nemožno uzavrieť, že by na základe získaných a vykonaných dôkazov bolo zrejmé, že k vyplateniu kúpnych cien nedošlo.

Ďalšie námietky, na ktoré ministerka spravodlivosti vo svojom dovolaní poukázala, a ktoré majú potvrdzovať jej záver o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, t. j. na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený skutkový stav, a to konkrétne:

- výpovede viacerých svedkov (pôvodných majiteľov nehnuteľností, starostov obcí Č. a L., ktorí pri predaji nehnuteľností komunikovali s obvineným alebo s jeho zamestnancom J. Ď., a nie s konateľom spoločnosti H., s.r.o. T. H., ktorý bol tzv. biely kôň, ktorý o ničom nevedel),
- výpisy z účtov potvrdzujúce, že v rozhodnom období nebola uskutočnená platba ani vybratá čiastka z účtu vo výške kúpnej ceny,

- pri daňových kontrolách nebola posudzovaná právna stránka veci, ale iba splnenie podmienok v zmysle zákona o DPH,
- daňové priznanie spoločnosti H., s.r.o. za apríl 2010, v ktorom nie je evidovaná čiastka, ktorú jej mala za odkúpené nehnuteľnosti uhradiť spoločnosť H. - G., s.r.o.,
- faktúry vystavené spoločnosťami H., s.r.o. a H. - G., s.r.o. týkajúce sa predaja a kúpy jednej z nehnuteľností v obci L. s rozdielnymi dátumami splatnosti (6. mája 2010 a 6. júla 2010),
- pokladničný doklad, na ktorom spoločnosť H., s.r.o. deklarovala úhradu sumy 290.000 EUR bez podpisu výdajcu spoločnosti H. - G., s.r.o.,
- súd na hlavnom pojednávaní nevypočul svedka JUDr. Y. T., ktorý ako prezident Finančnej správy uplatnil nárok na náhradu škody poškodeného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorý v prípravnom konaní nevysvetlil ako obvinený konal protiprávne,
- čo sa týka skutku v bode 1/, úmysel obvineného vychádza už s uvedením do omylu pôvodného vlastníka nehnuteľnosti v osobe kupujúceho (myslel si, že koná s obvineným a jeho nehnuteľnosť odkúpila spoločnosť H., s.r.o.),
- k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi spoločnosťami H., s.r.o. a H. - G., s.r.o. došlo týždeň po prepise nehnuteľnosti z Y. W. (pôvodného vlastníka nehnuteľnosti v obci Č. - skutok v bode 1/) na spoločnosť H., s.r.o.

So všetkými uvedenými tvrdeniami ministerky spravodlivosti sa súd I. stupňa vysporiadal, hodnotil ich v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd. Súd I. stupňa v závere svojho odôvodnenia uviedol dôkazy, z ktorých vyplynula istá indícia o fiktívnom predaji nehnuteľnosti z dôvodu obohatenia sa o vratku DPH obvineným, avšak dospel k záveru, že aj napriek takýmto pochybnostiam nedošlo k vytvoreniu ucelenej reťaze, ktorá by v plnom rozsahu jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dokazovala vinu obvineného. Rovnako tak odvolací súd poznamenal, že napriek indiciám o nezákonnom konaní obvineného neboli obžalobou predložené také usvedčujúce dôkazy, ktoré by nesporne preukazovali, že skutky sa stali, sú trestnými činmi a spáchal ich obvinený.

Dovolací súd konštatuje, že súdy sa vysporiadali ako s dôkazmi svedčiacimi v prospech obvineného tak aj v jeho neprospech a dospeli pritom k logickým a presvedčeným skutkovým zisteniam. Zaoberali sa jednotlivo s namietanými dôkazmi, ako aj z nich plynúcou možnosťou o tom, či sa stali tak, ako ich opísala prokurátorka vo svojej obžalobe, pričom však nepovažovali tieto skutočnosti za jednoznačné pre rozhodnutie o tom, že sa vôbec stali. Dovolací súd sa s ich závermi stotožnil a ako už vyššie uviedol, súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Ministerka spravodlivosti sa vo svojom dovolaní v podstate dožaduje, aby dôkazy, ktoré vykonal súd I. stupňa, boli prehodnotené v neprospech obvineného. Dovolací súd je však toho názoru, že dôkazy vykonané v pôvodnom konaní preukazujú, že kúpne zmluvy medzi pôvodnými majiteľmi nehnuteľností v obciach Č. a L. a spoločnosťou H., s.r.o. a následne medzi uvedenou spoločnosťou a spoločnosťou H. - G., s.r.o. boli uzatvorené, na ich základe boli nehnuteľnosti prevedené najskôr na spoločnosť H., s.r.o. následne na spoločnosť H. - G., s.r.o., boli vystavené faktúry, prebehli vkladové konania, po uplatnení si nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty spoločnosťou H. - G., s.r.o. prebehli u predmetnej spoločnosti daňové kontroly, na podklade ktorých jej boli tzv. vratky vyplatené, pričom všetky uvedené skutočnosti potvrdzujú vykonané dôkazy a s dôkazmi svedčiacimi v neprospech obvineného sa súd I. stupňa a odvolací súd riadne vysporiadali.

Z uvedeného, ale aj zo všetkých okolností prípadu možno vyvodiť, že obžalobe sa nepodarilo predložiť súdu také dôkazy, z ktorých by bolo možné urobiť jednoznačný záver bez akýchkoľvek pochybností o tom, že by obvinený ako konateľ spoločnosti H. - G., s.r.o. neoprávnene vylákal od štátu vyplatenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie október 2009 a apríl 2010, a to na základe fiktívnych zmlúv a faktúr uzatvorených s nastrčenou spoločnosťou H., s.r.o., a to napriek tomu, že k zdaniteľnému plneniu týkajúceho sa nehnuteľností v obci Č. a L. nikdy reálne nedošlo, a preto sa

dovolací súd stotožnil s rozhodnutiami súdov nižších stupňov.

Dovolací súd v závere svojho rozhodnutia dodáva, že pochybnosti ministerky spravodlivosti o nevine obvineného si uvedomovali aj súd I. stupňa a odvolací súd, pričom v odôvodneniach svojich rozhodnutí sa s poukazom na zásadu in dubio pro reo odvolávali na nedostatok nesporných usvedčujúcich dôkazov, ktoré by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dokazovali, že sa skutky stali a že ich spáchal obvinený.

Zásada prezumpcie nevinu znamená povinnosť štátu dokázať vinu páchatelovi, nie povinnosť obvineného dokazovať vlastnú nevinu. Nepriame indície o fiktívnom predaji nehnuteľností z dôvodu obohatenia sa o vratku dane z pridanej hodnoty v sebe nevyhnutne neobsahuje záver o dokázaní, že sa skutok stal.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti nemožno súdom nižších stupňov vytknúť, že sa pri hodnotení dôkazného stavu v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov priklonili v zmysle zásady in dubio pro reo k najpriaznivejšie možnému hodnoteniu pre obvineného a dôkazný stav vyhodnotili ako neumožňujúci vysloviť nepochybný záver, že obvinený na základe fiktívnych zmlúv a faktúr uzatvorených s nastrčenou spoločnosťou H., s.r.o., vyláka od štátu vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty napriek tomu, že zdaniteľné plnenie medzi spoločnosťami H., s.r.o. a H. G., s.r.o. neprebehlo. Uvedené závery v konečnom dôsledku zodpovedajú aj už vyššie citovanému judikátu R 45/2017.

Dovolací súd tak konštatuje, že v posudzovanom prípade ministerkou spravodlivosti uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nebol preukázaný, preto jej dovolanie podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.